

Én. Szétkúrlak, te meg majd énekelsz közben. Amit akkor énekelt az a zenekar.
Asszonyok feketében...

Az az... na, engedj!

Ne!, most ne, én nem akarom!

Énekelj!

Nem tudok!

Hogy is mondtad? Először a szád, aztán a melled, utána pedig minden a helyére kerül.

Ne...! Menj innen! Öltözzünk fel, hol a ruhám? Nem volt igaz az egész, én csak kitaláltam!

De akkor ki volt?

Az apám.

Hazudsz most is. Mindig hazudsz. Mire jó ez?

Semmi.

Apádra nem hasonlítok véletlenül? Akkor akarnád?

Egy kicsit. De akkor sem. Mit röhögsz?

Te dinka, nyomorult bestia, én bezzeg akarnám!

He?

Ha tudnám.

Istenem! Mennyivel jobb így. Úgy megijesztettél! Aludjunk inkább, és álmodjunk azzal, akivel jólesik, akivel akarunk.

Az lesz. Csak hadd röhögjem ki magam rendesen. Holnap pedig húzzál el messzire, ne is lássalak.

Petri György

SZERETNÉM TUDNI

Szeretném tudni, miért vagyok itten,
ahol már semmi szükség nincs reám.
Fetrengék kukacként a porban itt lenni,
nincsen se jövőm, se tavaszom, se hazám.
Nagyon hiányoznak az *univerzálék*,
ha lennének még, talán talpra állnék.
Én vagyok bűnös, én tettem sokat,
hogy elpusztítsam mennyországomat,
mert önhitt voltam nagyon, én, a bamba,
azt hittem, vehetek mindent magamra
(vagy hittem inkább, robbanok, mint a bomba?).
Nem tudom, nem tudom... Tiszta ész?
Kikezdi a valóságot, mint a penész:
nos, ennyire vitte a tiszta ész.
S hogy undorodva magunkkal beteltünk:
testi létünknek vége, fölötte lebeg lelkünk.

MEGJÖTT A TÉL

No, tessék, megjött
a tél,
szállong az undorító
halálfehér,

lesz majd belőle
pocsoly és lucskok,
szürke
mocsok.

Nem az a kimondott
sétaidő.
Randa, undok.
Elkedvetlenítő.

Hová lettek a régi
kemény telek,
amikor szopogattam
ereszről tört jeget?

Azok a gyönyörű,
méteres jégcsapok,
mikor még tél volt a tél,
ropogós kemény fagyok...

mikor még korcsolyázni
lehetett a Dunán
és fűszeres forralt bort
szürcsölni azután.

Ötvenöt évesen
megfáradt, beteg férfi,
szeretnék a gyerek-
koromba visszatérni.

Sohase hittem volna,
szánalmas állapot,
hogy így kapaszkodom,
hogy élni akarok.

A VÉGÉN

A végén idejut az ember
megtelve minden förtelemmel
nem vágyik élni már tovább
ámde mégis valami vágy
bár nem tudni hova, tovább...
Maradjunk-e avagy menjünk,
hiszen itt volt poklunk és mennyünk
és nincsen elődöm, utódom
kihez kötődöm, kitől meghatódom,
solus ipse vagyok, szólózó ipse,
együttműködni és érezni képtelen,
egy lavór szennyes víz neki a végtelen,
kiöntendő, akár egy éjjeliedény:
lehetőleg az ablakon át
ahogy egykor a franciák,
a húgy a személyiség, a szar az én,
az utóbbi ezért oly rekedéses, kemény,
klozetköltészetet azért művelni mégse
szándékozom, még akarok magammal
kezdeni valamit, vagy mondjuk
használni magamat valamire,
mégiscsak jobb fel-, semmint elhasználni,
még ha amit mondok,
nem is lesz igazi, csak valódi.
Halok lassacskán meg.
De kéretik nem meghatódni
ha szabad kérnem annyi hadd adassék
nekem, hogy félreérteni ne tessenék.
A félelem meg ne osztassék,
már csak azért se, mert én tényleg nem félek,
tehát nem lenne fair a play,
ha nem terülnék megadón
a semminek elébe,
ha nem úszkálnék „étvágygerjesztőként”
e gyanús lében,
s nem lennék ugyanakkor minden lében kanál,
mint a költők és filozófusok általában,
rágom úgymint magamat bévül mint a féreg,
de kifelé vagyok mint fán a kéreg,
vagy mint hüllőn a pikkely,
hülő hüllő, játszom
az élettemmel, amíg lehet, amíg kell.
És hogy meddig kell, azt én döntöm el:

amíg a felelőtlen nyirkos, nyálkás, hanyag
lélekben található még
száraz vagy szárítható
táp- avagy fűtőanyag
vagy jobb híján épület-
alapozáshoz használható salak.

Parti Nagy Lajos

(RÓZSAKÁSA)

Mennyből a város süppedt rózsakása,
azangyalszürke lázas nyammogás,
taposni hórakásról hórakásra,
és élni, halni, csúszni egyre más',
de rossz, de jó, mint műbőr aktatáska
süket fülén a snassz, hideg fogás,
a pusztá drót a húst már rég kivásta,
üres markodban görcs, fontoskodás,
a nagy Szünetben sehol semmi pausa,
mint hálókocsik vérvörös kalauza
viszed a holdat, sonkás és tojás,
ablakrajzfilmek csámpás Mikimauza,
áthelyeznek egy szárnyvonali pauzra,
s hangcsik leszél majd, hosszú cincogás.

(EGY SZÁLKÁS MOZIHÓS)

Sikált kőtálok, téli kertmozik,
hol az úristen hasonlítkozik,
valami albán, rossz pufajka rajta,
és mint a gázcső, keskenykék az ajka.
S mert varjakként mi folyton vétkezünk,
csurom egy tollgörcs lábunk és kezünk,
a gyarlóságunk jajj, semmi se rejti,
bús cvikkerét az úr ölébe ejti,